

≡ KNIHA ZLIN

Steffen Jacobsen

Odplata

Odplata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Steffen Jacobsen

Odplata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

FLEET

Steffen Jacobsen

Odplata

Mučedníkovo rozervané tělo voní pižmem.

(Hamáský velitel, Gaza)

17. září

Rok 1434 islámského kalendáře

Nabíl viděl svou mámu úplně jasně. Seděla mezi nimi v cizím pokoji. Prosil matku, aby mu prominula to, co musel udělat, ale ona křičela, že má myslet na lidské milosrdenství a nevstupovat do domu války. Mrtvých už bylo dost.

Proud matčiných slov otrásl jeho rozhodností, pak jím ale Fadr zacloumal a probral ho.

„S kým to mluvíš?“ zeptal se.

Kamarád si nechal narůst řídký knír, jímž chtěl zakrýt za její pysk, který mu nikdy pořádně nesešili.

„S nikým,“ odvětil Nabíl.

Máma byla jen přeludem. V posledních týdnech skoro nic nejedl a tvrdili mu, že halucinace nastanou přirozeně.

Po útoku dělostřelectva sám vykopával z rozbořených zdí jejich domu mrtvá těla rodičů i sester Basmy a Farhy. Útok zdevastoval polovinu jeho rodné ulice v Damašku. Společně s imámem Sufjánem jejich těla omyli a zabalili, než nad nimi proslovili *ženázu*, pohřební modlitbu.

Tehdy se Nabíl přidal k milicím. Zatímco byly pobity desetitisíce jeho spoluobčanů a další miliony přišly o střechu nad hlavou, EU, NATO i USA se držely za červenou linii a k obětem zabitým Radou bezpečnosti OSN se neznaly. Ropa, zemní plyn, tenisky a Putinovo ego byly důležitější než syrské životy a Nabíl je do jednoho nenáviděl.

Čtyřiaadvacetiletý Samír byl nejstarší z těch tří v kodaňském bytě ve čtvrti Nørrebro. Odstoupil od okna, poklekl v polotmě mezi Nabíla a Fadra a otočil dlaně k nebi.

„Nabíle, osvobod' svou duši od nečistých věcí. Zapomeň na to, co nazýváme světem a tímto životem, protože čas mezi tebou a manželstvím v nebi je teď velmi krátký,“ pronesl.

„*Subhána Alláh*, sláva Bohu,“ zamumlali Nabíl s Fadrem sborově.

Fadr vložil Nabílovi něco do dlaní a ten rozložil černou šerpu se zlatými písmeny. Z krátce střižených vlasů mu odkapával pot a zanechával na látce skvrnky.

„*Al-uqáb*, orel,“ pronesl Fadr slavnostně. „Saláhudínova vlajka. Muhammad al-Amír Atá ji měl s sebou při letu na newyorská Dvojčata.“

„Budu ji nosit se ctí, *inšálláh*, je-li to vůle Boží.“

Nabíl šerpu zase složil.

„Měl bych se umýt,“ prohlásil.

Koupelna byla prosycena vůněmi ženy. Aby poctili domov neznámého člověka a jeho pohostinnost, neotevřeli v bytě jedinou skříň nebo šuplík. V pokoji bylo jen málo výzdoby: atlas světa a plakát s černou kočkou popíjející z vysoké sklenice absint. Jediné, co značilo, že obyvatel bytu náleží mezi ně, byl v červené kůži vázaný Korán na nočním stolku, který už prošel mnoha rukama, a kůže tudíž byla měkká jako ruka-vičkářská useň.

V lednici měli po příjezdu nachystané jídlo. Byt opustil jediné Fadr – došel koupit do trafiky na druhé straně ulice další cigarety.

Nabíl si opláchl obličej a osušil se do ručníku. I ten voněl obyvateli bytu. Zhasl, otevřel okno do dvora a vyhlédl k východnímu nebi nad střechou protějšího domu.

„*Aldebaran*, *alnath*, *alhena*,“ zamumlal.

Stejně hvězdy pozoroval z paluby polské lodi, když brázdila Øresundský průliv a vezla je do této malé země. Poté, co po-

břežní loď vyhodila kotvy, zaplatil Samír kapitánovi tlustým svazkem eurových bankovek. Pak přelezli přes lodní zábradlí do připraveného tmavošedého gumového člunu na klidné černé vodě. Samír s Fadrem pádlovali k pobřeží, směřovali ke svitu baterky. Nabíl seděl na zádi a mezi kolena držel kufr s třaskavinou a detonátorem. Počkali, až vlny vyvezou gumový člun na pláž. Potom ho odstrčili zpátky do vody a brodili se se zavazadly mokřým pískem. Uvítal je člověk, který se vnořil mezi stromy.

Samír s cizincem prohodil pár slov. Možná došlo na krátké objetí, pak se husím pochodem vydali do prudkého svahu. Ten člověk šel zlehka a jistě a Nabíla napadlo, že to musí být žena. Nechali se odvést k bílé dodávce na opuštěném parkovišti. Samír usedl vpředu, druzí dva s kufry a batohy zabrali místo vzadu v přepravním prostoru.

Zaslechl z pokoje telefon. Když vyšel, byli Fadr se Samírem velmi vážní. Fadr si strčil telefon do kapsy a Nabílovi se podlomila kolena.

„Buď silný, *šahíde*,“ pronesl Samír, jako kdyby vycítil, co se v Nabílovi odehrává. „Nemysli si, že ti, kdo zemřou ve jménu Alláha, jsou mrtví. Nejsou, žijí mezi námi jako stíny, jen my je nevidíme.“

Fadrovi v kapse znovu zavibroval telefon. Otevřel si další esemesku.

„Auto stojí dole,“ oznámil.

Bylo chladno. Všichni tři seděli směstnaní v nákladním prostoru a společně se kymáceli, když dodávka na ulici zahýbala.

Samír vytáhl termosku, odšrouboval uzávěr, přičichl k obsahu a pak jim ji podal.

„Čaj?“

Nabíl zavrtěl hlavou. V šedém ranním světle sledoval bílou jizvu ve tvaru hvězdy na Samírově spánku. Napůl ji zakrývaly

kamarádovy dlouhé černé vlasy. Syřan se jí občas dotýkal, když byl v afektu nebo pohroužen do myšlenek. Nikdy se nezmínil, jak k ní přišel. Zázrak, říkal pouze. Vypadala jako jizva po výstřelu, ale kdo by přežil výstřel z pistole do spánku?

Mladíci se potkali před třemi měsíci ve výcvikovém táboře v Íránu a Fadr se Samírem se stali Nabílovou nejbližší rodinou. Bylo zvykem, že věřící, který se vydal cestou mučedníka, *aš-šahíd*, namluvil na kameru pozdrav nebo přečetl vysvětlení. Později tak mohla rodina záznam ukazovat přátelům a sousedům nebo ho nahrát na internet. Jenže přestože se jeho mise jevila jako mocný útok na tuto válčící a Boha zesměšňující zemičku, byla teď Nabílova rodina u něj, takže neměl co na kameru říct.

Nepodivoval se nad tím, že se stal vyvoleným. Od dětství pro něj bylo přirozené a nutné obracet se k Bohu. Imám Sufján se ho po občanské válce ujal u sebe doma a zmínil ho před muftím Ibráhímem Safarem Chánem a jeho skupinou. Odpřisáhl jeho pobožnost a vhodnost.

Dodávka konečně zastavila. Řidič zatáhl za ruční brzdu a vypnul motor. Dveře u řidiče se otevřely a zabouchly. Slyšeli, jak se lehké kroky vzdalují – a pak už nic.

V dalších hodinách podřimovali, zatímco venku kolem nich se rozednívalo. Slyšeli hlasy mluvící mnoha řečmi, spěšné kroky, děti, kola, auta a motory autobusů, rachotící převodovky a svištěcí pneumatiky.

Čaj nespláchl Nabílovi sucho v krku. Střídavě mrzl a hořčnatě sálal. Mdle sledoval vteřinovou ručičku na Fadrově opáleném zápěstí, která rychle, příliš rychle kroužila kolem ciferníku.

Druzí dva se posadili přesně v půl jedenácté a Nabíl pohroužil tváře do dlaní. Několik vteřin seděl s pohledem upřeným na podlahu nákladního prostoru, pak si dřepal a natáhl paže.

Sebevražedná vesta tížila jako hříchy lidstva. Obdélníkové bloky se semtexem byly na hrudi a zádech všity do plátěných

kapes ve čtyřech řadách. Nejvíc vážily igelitové sáčky s kuličkami z ložisek, které se izolepou připevňovaly kolem bloků. Až Nabíl vestu odpálí, opustí jeho tělo desetitisíce ocelových střel v kulovém oblaku smrti. V tašce přes rameno má další výbušninu.

Samír mu vestu připevnil kolem pasu těžkými řemeny, ocelovými lanky a visacími zámky. Takže mu ji nemohl sundat žádný hrdinský kontrolor nebo policista, kterému by se zdál podezřelý, aniž by vesta vybuchla. Mezitím mu Fadr zkontroloval detonátory, baterie a dráty na zádech.

Pak mu Samír pomohl do objemné světlé větrovky a zapnul mu zip až ke krku. Nabíl si roztřesenýma rukama nasadil na hlavu modrou kšiltovku. Byl oholený a ostříhaný na krátko. Na nohou měl seprané levisky a oranžové tenisky Nike. Vypadal jako tisíce jiných mladíků v Kodani.

Objali se.

„*As-salám alejkum*,“ vyslovili Samír s Fadrem jako jeden muž.

„*Wa alajkum salám*,“ zopakoval Nabíl stovky let starý pozdrav.

„Jsem hrdý a závidím ti,“ poznamenal Samír. „Příště, bude-li to vůle Boží, vrazím já nebo Fadr meč do pupku téhle nebo jiné křižácké zemi, která vraždí naše lidi a bratry.“

„*Inšálláh*,“ zamumlal Nabíl.

„Máš mapu parku?“ ujistil se Fadr.

Nabíl přikývl a poklepal na náprsní kapsu větrovky. Mapu ale nepotřeboval. Cíl dokázal identifikovat každý, stačilo trochu zaklonit hlavu.

Nabíl vystoupil a otočil se na ně.

„A ta žena mě pustí dovnitř?“ zeptal se.

Samír přikývl.

„*Maa salám, fí amání Alláh*, buď s Bohem,“ procedil. „Ta žena tam bude. A my taky. Nejsi sám.“

Nabíl se napřímil a šel rychle na věc, pohled měl přikovaný k dlažebním kostkám chodníku.

Teď to bylo snadné. Brzy bude po všem a najednou jako by sám sebe viděl z dálky a seshora, jak kráčí přes širokou ulici s hustým provozem a směřuje k východní části zábavního parku.

Otřel si čelo rukávem, a když se blížil k úzkým zamřížovaným dveřím, stáhl si kšilt čepice víc do očí. Slunce stálo vysoko, bylo dost teplo a jasno, ovšem pod stromy vrhajícími hluboký stín se držel chlad. Nabíl uviděl za plotem ženskou postavu a zaslechl cvaknutí zámku. Proklouzl dovnitř a stanul v úzkém průchodu mezi restaurací a hernou mimo zorné pole bezpečnostních kamer parku. Cítil se prázdný a z pachu jídla z restaurace se mu dělalo zle. Nad kontejnery na odpadky bzučely mouchy. Ale žena voněla svěže. Odhadoval, že bude stejně stará jako on. Na sobě měla bílou košili s krátkými rukávy, černé kalhoty a kolem štíhlého pasu uvázanou dlouhou bílou zástěru. Nad levým prsem měla zeleně vyšité jméno restaurace. Nenosila šperky ani si nezakrývala vlasy. Vyčesala si je do drdolu v týlu a propíchla je dvěma zkříženými žlutými tužkami. Nabíl se kvůli ní trochu styděl, ale chápal, že to tak musí být. Možná byla součástí jejich sítě, možná ne, ale úkol splnila. Otevřela mu dveře do Ráje.

Zamyslel se nad tím, jestli je u pobřeží vyzvedla ona, jestli v uplynulých dnech pobývali v jejím bytě a jestli je ona zavezla k cíli. Zнала se se Samírem? Pocítil osten žárlivosti, ale okamžitě ten pocit potlačil. Žárlivost byla z tohoto světa.

„Jmenuju se Ajn,“ představila se arabsky.

Nabíl přikývl a neodpověděl. Ajn ho bez dalších průtahů vzala za zápěstí a přilepila mu kolem něj papírový proužek. Byl příliš zaskočen, než aby se jejím chladným prstům bránil. Nevzpomínal si, kdy se ho naposledy dotkla žena.

„Tohle je permanentka,“ oznámila mu. „Můžeš na všechny atrakce v parku a nepotřebuješ peníze. Stačí, když jim ukážeš tenhle náramek.“

„Atrakce?“

Usmála se.

„Jo, vážně stojí za to. Je to tu úžasné.“

„Zůstaneš tady v tý restauraci?“ zeptal se vážně. „Teda přímo tady? Pracuješ?“

„Ano.“

„Tak zůstaň v restauraci, jasný? Nikam nechoď.“

„Jo, jasně,“ prohodila a snažila se mu podívat do očí zastíněných kšiltem. „Proč na tom tak záleží?“

„Je důležitý, aby člověk odváděl dobrou práci,“ vypadlo z něj, jako kdyby byl mnohem starší a chytřejší než ona.

Uhladila si pramínek vlasů za ucho a upravila drdol v týlu. Prsa se jí pod bílou košilí dmula a Nabíl zapíchl pohled do země.

„No dobře, tak je to hodně důležité, ale já už teď musím zpátky,“ prohodila s úsměvem. „Hele, tobě je zima?“

„Cože?“

„Neměl by sis sundat bundu?“

„Právě jsem přijel z pouště. Podle mě je tady v tvý zemi dost chladno.“

Zachvěl se, jako by vážně mrzl.

„Z jaké pouště?“

„Prostě z pouště, jasný? Písek, hadi a zem. Slunce.“

„Dobře, ale až budeš mít hlad, tak se můžeš vrátit a támhle zabušit na dveře. Dám ti něco k snědku. Nemusíš platit.“ Pohlédl někam za ni.

„Přijdu, sestřičko. *Wa-alajkum as-salám*, Ajn,“ rozloučil se, ale do hlasu i postoje mu proniklo něco, co nedokázal ovládnout. Ajn zamrzl úsměv. Pak se otočila na patě a zmizela v restauraci.

Nabíl si povzdechl. Nosní dírky se mu rozšířily. Ta vůně. Byla prchavá a neuchopitelná, ale byl si jistý, že ji znal z bytu. Přешel ke dveřím a otevřel je. Kuchaři v bílém měli plné ruce práce mezi nerezovými stoly s kouřícími hrnci a tácy, které přetékaly masem, ovocem a chlebem. Nikdo si ho evidentně nevšiml.

Dívka skládala sklenice na podnos, ale když na ni zavolal, otočila se. Ruka opět uhladila vlasy za ucho. Ajn zlehka prošla mezi stoly a přistoupila k němu.

Nabíl vsunul ruku do těžké tašky přes rameno a nahmatal šerpu se svatými znaky. Vycouval do uličky, Ajn mu podržela dveře.

„Ajn...“

„Ano? Jak se vlastně jmenuješ ty? Určitě máš nějaké jméno.“

„Nijak. Nejmenuju se nijak. Možná Nabíl.“

Vložil jí složenou šerpu do ruky.

„Děkuju,“ pronesl. „Moc děkuju.“

„Za co?“

Ukázal na pásku kolem zápěstí.

„Za atrakce.“

Chtěla látku rozložit, ale Nabíl ji chytil za studené ruce.

„Počkej,“ vyzval ji. „A zůstaň tady v restauraci, ano?“

„Zůstanu, ale...“

„Sbohem.“

Proud lidí Nabíla pomalu unášel. Řekli mu, že každý, kdo v létě zavítá do Kodaně, navštíví i tenhle park.

Vydal se na severovýchod. Říkali: Nedívej se lidem do očí, nedívej se jim do tváří. Nejsou nic. Jsou to stíny putující do síně smrti, ale nevědí o tom. Jsou *kuf*r, bezbožní. Nejsou to lidi, Nabíle.

Vzduch byl obtěžkaný vůní z obchodů se sladkostmi, stánky s cukrovou vatou a zmrzlinou. Skoro cítil, jak mu mezi zuby křupe cukr, a s opovržením hleděl na rozmazlené tlusťochy kolem sebe.

Držel se na kraji davu a věděl, že ještě tři sta kroků a stane přímo pod cílem: Pod osmdesát metrů vysokou ocelovou konstrukcí, jíž se obzvláště příznačně říkalo Nebeská loď a jež platila za nejvyšší řetízkový kolotoč v severní Evropě.

Na kolotoč se vešlo dvacet čtyři lidí. Návštěvníky zvedaly k nebi silné pneumatické pumpy a několik minut je na vrchole točily v sedačkách zavěšených na dlouhých řetězech.

Nabíl dumal nad tím, jestli nějaká těla přistanou na ulici vedle parku. Pákistánský inženýr, který jim ukázal konstrukční plány, vybral za cíl severní díl nosného podstavce příhradové věže. Až se z bortí tato část kolotoče, bude v dopadové linii věže koncertní sál, několik restaurací a herny.

Čekal za oplocením, dokud skupina návštěvníků neopustila schody u věže a na sedadla nedosedli další. Pumpy vydechly a velká platforma se začala zvedat. Nabíl pohlédl na mladou blondýnku obsluhující hydrauliku ve skleněné kukaně. Pohled upírala k platformě a ruce měly napilno s ovládacími pákami. Překročil nízké zábradlí, odstrčil několik dětí a přeskočil další zábranu.

Někdo se ho pokusil zadržet, ale vykroutil se mu a doběhl pod konstrukci. Opřel tvář o chladivou ocel nosníku, objal ho a zaposlouchal se do jekotu vysoko nad sebou, když Nebeská loď kroužila s pasažéry po modrém nebi nad Kodaní. Ocel mu proti tváři vibrovala.

Pohlédl na dva hlídače, kteří k němu přibíhali, viděl, jak komicky ustupují, když si rozeplnul větrovku a oni spatřili vestu, žluté kabely a bloky třaskaviny.

Pak se usmál na blondýnku za sklem. K uchu si tiskla vysílačku. Pomyslel na svou matku, sestry – a dívku Ajn. Doufal, že zůstala v restauraci.

Nabíl se chopil detonátoru v kapse bundy, zavřel oči, aby neviděl tváře lidí, a snažil se neslyšet jejich křik.

„*Alláhu akbar*, Bůh je veliký,“ zašeptal a stiskl tlačítko nadoraz.

I

Posluchárna hlavního sídla policie praskala ve švech. Lidé seděli na zemi podél stěn i u kabiny s technikem a jeho projektory i počítači.

Lene Jensenová seděla uprostřed řady židlí. Napadlo ji, že jednou z výhod policejní komisařky je, že si může být jistá místem k sezení, přestože se v poslední době zřítla v hierarchii kolmo k zemi.

Seděla mezi jinými zaměstnanci státní policie, zásahové jednotky, zástupci ministerstev, vyšetřovateli Policejní tajné služby PET a Armádní tajné služby. Lidé z významnějších příjmových a váhových kategorií seděli v první řadě.

Američan na pódiu byl zatím posledním odborníkem na teror, kterého si do Kodaně pozvali, aby úřadům vysvětlil, k čemu toho zářijového dne uplynulého roku v Tivoli došlo – pochopitelně z historického úhlu pohledu a erudovaně.

Byl opálený, vysoký, šlachovitý a ramena měl jako nějaký důstojník. Na sebe si vzal pohledný námořnicky modrý oblek s ostrými puky, lesklé černé boty, bílou košili a kravatu s diskrétními šedými proužky. Ovšem zdálo se, že by se cítil lépe ve vyšisované volné pouštní uniformě.

Mikrofon zapískal a Američan ho odtáhl od rtů.

„Musíme pochopit, že na Blízkém východě už nikdo nemůže nebo nechce přerušit začarovaný kruh. Násilí se nevyhnutelně oplácí dalším násilím a plodí tak osiřelé děti hluboce nenávidějící Západ a Izrael. Vezměte si například masakry v palestinských uprchlických táborech Sabra a Šatíla v Bejrútu v roce 1982. V noci na 16. září najeli křesťanští falangisté a jednotky libanonské armády do táborů a začali

vraždit ženy, děti a staré lidi. Pokračovali v tom nerušeně celé dva dny.“

Za ním se střídaly staré záběry z novin, hromady propletených dětských mrtvol, krvavých rozstřílených zdí, hořících stanů a příbytků z vlnitého plechu. Zem mezi chatrčemi byla červená. Louže ve vyjetých stopách od kol se červenaly stejnou rudou barvou.

„Po invazi v Libanonu měla izraelská armáda formální vojenskou a mezinárodně právní zodpovědnost za bezpečnost v táboře, ale pro ochranu uprchlíků neudělala nic. Naopak nad tábory odpalovala světlice, takže útočníci mohli pracovat v noci, a nikdo – nikdo – nevyvázl.“

Američan se tvářil neurčitě. Lokl si vody a pokračoval. „Každý věděl, že Jásira Arafata spolu s bojovníky OOP a spoustou dětí měsíc předtím evakuovali do Tuniska a že se v Sabře a Šatíle už nenacházejí žádní ozbrojení teroristé. V táborech už sice nebyli rozrušení mladíci s kalašnikovými v rukách, jenže to nic neznamenal. Tyhle masakry byly vzakem pro Jásira Arafata od Elieho Hobeiky, šefa vyšetřování libanonské armády, a od izraelského ministra obrany Ariela Šarona.“

Američan pohledem přelétl přední řady židů a na obrazovce se ukázaly portréty Šarona a Hobeiky.

„Mezi 16. a 18. zářím falangisté zavraždili cirká 3 500 lidí. Přibližně stejný počet lidí přišel o život při útoku na World Trade Center a Pentagon v roce 2001. Samozřejmě jste si všimli shodných dat jako při bombovém útoku v Tivoli v minulém roce a těchto masakrů.“

Samozřejmě že si všimli, pomyslela si Lene. Otázkou jen bylo, jestli to něco znamená, nebo jestli se jedná o náhodu. K odpálení bomby v Tivoli se nikdo nepřihlásil, což bylo nezvyklé. Přestože se očekávalo, že si vítězství připíšou organizace od al-Káidy po Ansár al-Islám, do mezinárodních tiskových agentur nikdo neposlal dopis ani video, ani na YouTube

se neobjevil film od pákistánských kmenových teroristů ze severozápadu nebo z Jemenu.

Prázdná obrazovka zšedla.

„Po Sabře a Šatíle proběhl útok na americkou ambasádu v Bejrútu, při němž přišlo o život šedesát tři mladých lidí. Pak došlo k bombardování kasáren námořní pěchoty Spojených států a bylo zabito dalších dvě stě čtyřicet jedna mladých Američanů. Blízký východ je chronickým politickým epicentrem. Zvířetem požírajícím svoje vlastní i cizí děti. Někdo bude muset ten začarovaný kruh prolomit, dámy a pánové, jinak nás dějiny velmi tvrdě odsoudí. Otázky?“

Svalnatý muž na kraji Leniny řady vstal s nataženou paží a dostal mikrofon. Lene ho neznala, ale byl to typický zástupce PETu: lehce po čtyřicítce, pěkně ostříhaný, v džínách a černém triku s rukávy vyhrnutými nad impozantní bicepsy, ale v pohublé tváři se zračilo vyčerpání, v zapadlých očích měl cynický pohled a krátké tmavé vlasy mu už prošedivěly. Na krku mu pomalu pulzovala žíla.

„Policejní viceinspektor Kim Thomsen, PET,“ představil se. „Pokud máme my nebo někdo jiný prolomit začarovaný kruh, bude jistě potřeba zasadit útok do relevantního kontextu, bez ohledu na to, jak absurdní je. Což je docela obtížné, když se k němu nikdo nepřihlásil.“

Tazatel poměrně ovládal řeč těla, ale jistá upjatost v hlase odhalovala, že se ho útok dotkl osobně.

Jako skoro každého v jejich zemičce, uvědomila si Lene. Všichni někoho znali, byli příbuzní nebo slyšeli o někom, kdo byl 17. září v Tivoli. Ta bomba pro zem, k níž jinak dějiny byly tak milosrdné, znamenala takřka smrtelnou ránu. Nebyli na to připraveni, nikdy nic podobného nezažili a nevěděli, co si počít.

Na stěně jí zavibroval mobil. Poposedla si a ignorovala ho. Oční víčka měla těžká jako z olova. Nevzpomínala si, kdy naposledy spala bez prášků na spaní, červeného vína nebo vodky – často v kombinaci všeho dohromady.

Američan přikývl.

„Myslím, že dnes neexistují znalci scény Blízkého východu, kteří by nepřičítali odpovědnost za atentát v Tivoli džihádistské teroristické jednotce. Že se k tomu teroristickému činu nikdo nepřihlásil, je také svým způsobem podpis. As-Salím z Teheránu a šejk Ibráhím Safar Chán z..., Bůh ví odkud..., ale pravděpodobně z Ammánu, se v podstatě zavedli tím, že se oficiálně ke svým činům nehlásí. Oba mají malé, ale dobře organizované jednotky oddaných mladých mužů a žen.“

Agent z PETu s mikrofonem evidentně neměl dalších komentářů, takže Američan pokračoval:

„Mají výborné vzdělání a jsou především trpěliví. Bojují za svůj celosvětový chalífát a vyhlazení nebo konverzi všech bezvěrců vnímají jako nutnost. Ale jsou to také muži a možná obzvláště ženy, kteří v určitém ohledu žijí ve středověku, zatímco my, západní tajné služby a policejní jednotky se všemi satelity, drony, odposlechovými stanicemi a počítači, přicházíme z budoucnosti.“

Mávl rukou do sálu.

„Pro ně jste vy *všichni* sci-fi bytosti. Žijeme ve dvou paralelních, ale oddělených časových pásmech a je zatraceně těžké tuhle propast překročit, najít je... a zlikvidovat. My na Západě jsme neuvěřitelně zranitelní, protože se nikdo nedokáže bránit proti odhodlanému muži nebo ženě z jiné doby, kterým je fuk, jestli umřou. To zkratuje celý náš způsob uvažování, protože my nechceme umřít nikdy a už v žádném případě ne pro nějakou *akci*.“

Muž, který se představil jako Kim Thomsen, vypadal dezorientovaně, ale Američan se povzbudivě usmál.

„Normálně nepoužívají mobily, ale pokud ano, mají předplacenou kartu, řeknou si pár slov nebo pošlou esemesku a telefon zničí. Znají se od pohledu, znají svoje klany, rodiny, dialekty a přízvuky a dokazují, že k nim patří. Každý z nich odpravil autobus plný šíitů cestou na trh, vyhodil do pově-

tří dívčí školu, oslepil ženu, která tvrdila, že byla znásilněna, nebo podřízl homosexuála. Nemůžeme se mezi ně infiltrovat, protože nemůžeme požádat naše agenty, aby třeba znetvořili nebo rovnou zabili nějaké malé holky. Neberou odpovědnost za své mise a už se nechovají jako rockové hvězdy, jako to dělal Ilich Ramírez Sánchez alias Šakal.“

Američan se upřeně díval před sebe.

„Tvrdé ideologické jádro dnes může sestávat ze vzdělaných mladších žen, což případné hrozby komplikuje ještě víc. Jsou to ženy, takže nepotřebují žádný zvláštní trénink. Jsou diskrétní, dobré lhářky a obecně mnohem lépe udrží tajemství než muži.“

Ženy v sále si začaly dle očekávání cosi šuškat a Američan trpělivě počkal, až mumlání odezní.

„To muži se jednoduše zapomínají odhlašovat z Facebooku, zapomenou v náprsní kapse tanga, rtěnku na límci košile, z bundy jim trčí dlouhé vlasy nebo nesmažou roztouženou esemesku v mobilu poté, co byli s milenkou. Ženy motivují osobní tragédie. Mohly přijít o manžely, bratry, sestry, děti nebo rodiče, nebo svou vlast a dědictví a zodpovědnost za svou ztrátu přičítají Západu a Izraeli. Nechodí v burce, nikábu nebo dvanáct kroků za svým mužem. Kouří cigarety, řídí auto, popíjejí mojita, mají sex před manželstvím a poslouchají Rihannu. To všechno smějí, protože slouží vyššímu cíli, a sice destabilizaci Západu.“

Na tom, co ten chlap říká, asi něco bude, uvědomila si Lene.

„Ale proč se to stalo právě teď? A proč tady v Dánsku?“ zeptal se agent z PETu.

Vysoký Američan pokrčil rameny a stiskl si palcem a ukazovákem hřbet nosu.

„Well... není tajemstvím, že my, vaši spojenci, jsme se podívali nad tím, s jakou lehkomyšlností Dánsko v sedmdesátých a osmdesátých letech udělovalo politický azyl a trvalá povolení k pobytu vcelku komukoli. Kromě jiného aktivním

muslimským fundamentalistům a demagogům. Vítejte, protože jste si mysleli, že je pronásleduje egyptská diktatura, a jestliže někdo plánuje zabít hlavu státu, podstupujete tak určité riziko. Bylo vám jich líto. Pak tu máme karikatury Proroka Mohameda, které se budou pořád udržovat při životě, pokud mulláhové chtějí mít v ulicích svoje lidi. A nezapomeňme, že jste byli součástí koaličních jednotek v Afghánistánu a Iráku jako křesťanští křížáci naší doby. Kromě toho mohly vyvstat ještě další důvody, které neznáme. Například že ve vaší zemi vznikla vyspělá islámská buňka, kterou je potřeba prověřit.“

„Takže vy tvrdíte, že si za to můžeme sami?“ zeptal se agent z PETu zlostně.

Američan na něj upřel prázdný pohled.

„Samozřejmě že ne a ve skutečnosti nedisponuji žádnými solidními fakty, o něž bych mohl opřít dobrou odpověď,“ odvětil po odmlce. „Možná jste jen byli na řadě, nebo jste byli nejsnadnější obětí. Nezbyvá než konstatovat, že se útok na Tivoli obzvlášť zdařil. Pokud chcete zabránit tomu, aby se to opakovalo, budete muset přemýšlet a jednat jinak. Po Tivoli čelí Dánsko nové realitě. Otázkou je, zda jste připraveni na intenzivnější sledování civilistů, odposlechy, vzetí do vazby bez obžaloby, tělesný nátlak při výsleších, sérum pravdy, detektory lži, vydávání bez soudního pověření. Dovolíte si proměnit se v policejní stát, aby k tomu znovu nedošlo?“

Lidi se začali na židličkách neklidně vrtět. Znovu?! Už pouhé pomyšlení, že by se to mohlo opakovat, se nedalo vydržet.

Lene zahlédla svou šéfovou, policejní inspektorku Charlotte Falsterovou. Vstala. Štíhlá žena s bezchybným šedým mikádem se otočila a zadívala se na agenta PETu tak ponižujícím způsobem, až se posadil. Pak přešla k pódiu a Američanovi s úsměvem poděkovala. Stáli čelem k publiku a někdo je při stisku rukou vyfotil. Charlotte Falsterová byla mistryní detailu.

Lene se neovladatelně začaly klížít oči, když ale další slova její nadřizené udeřila na bolavou strunu, donutila se víčka rozevřít.

Charlotte představovala dalšího řečníka a používala slova jako lékařka a mezinárodní arabská studia, učebnice, Harvard a Oxford, zvláštní poradkyně pro PET.

Primářka psychiatrie Irene Adlerová.

Hlavy v sále se otočily, jako by za ně zatáhl jeden provázek. Irene Adlerová takhle působila, uvědomila si Lene. Pokud někdo neměl ponětí o tom, co je to přirozené charisma, tak by se s ní měl setkat. Dlouhé zlatavé vlasy spletené do copu tlustého jako mužské zápěstí jí sahaly k opasku osázenému nýtky v černých upnutých džínách. Cop jí s každým krokem rytmicky zametal útlá bedra, jako kdyby pro ni bylo potěšením pouze klást jednu nohu před druhou. Vypadala jako modelka na mole.

Jedině agent z PETu na kraji řady židlí si evidentně psychiatričky nevšiml. Zíral do země, předloktími se opíral o kolena. Charlotte Falsterová spustila něco o rekrutování teroristů, práci s jejich psychikou a sociálním prostředím sebevražedných atentátníků, ale Lene ji neposlouchala. Nevolnost při pohledu na Irene Adlerovou ji postavila na nohy. Protláčila se mezi řadami židlí a drmolila omluvy. Rychle prošla středovou uličkou.

Po celou dobu v týlu cítila doktorčiny oči.

Lene pomalu přešla přes dlaždice proslulého kulatého dvora hlavního policejního sídla. Ruce měla zabořené do kapes kožené bundy a byla ráda, že je pryč. Bylo moc brzy. Nedokázala snést lidi v tak těsné blízkosti. Cítila, že jiní překračují hranice její intimní zóny, vstupují do ní. Zaslechla rychlé kroky, otočila se a spatřila ponurého agenta z PETu. Kim... Thomsen? On si jí očividně nevšiml. Dlouhými kroky si to štrádoval přes nádvoří, pak usedl na přední sedadlo tmavomodrého Fordu Mondeo. Auto se odlepilo od obrubníku, až kola zakvílela. Modrá zásahová světla rozsvítil až u první křižovatky.

Obešla komplex budov a pokračovala ulicí Otto Mønstedts Gade. Přemýšlela, zda si zajít do kavárny Glyptotéky na kávu. Určitě tam bude klid. Možná by mohla zbytek dne strávit v chladných sálech něčím smysluplným, něčím, co dělají i jiní lidé.

Žluté stavební jeřáby dělily nebe nad Tivoli do širokých výsečí. Pořád tam uklízeli.

Mobil znovu zavibroval a Lene se zamyslela nad tím, kolik esemesek jí asi přišlo. Vytáhla ho a pohlédla na displej.

„Do háje...“ uteklo jí. Ajn?

Lene zamrkala. Mluvila s tou mladou Arabkou jako dobrovolnice na Lince života, což je anonymní telefonické poradenství pro lidi vyhrožující sebevraždou. Ale naposledy to bylo určitě před několika měsíci. Ani nevěděla, jestli to je dívčino pravé jméno, a neměla ponětí, jak se jí podařilo získat Lenino soukromé číslo. Měla od ní ale čtyři esemesky a dva vzkazy, druhý prosebnější a nesouvislejší než ten první.

Okamžitě jí zavolala zpět.

Mladá žena zněla udýchaně a hlas skoro zanikal v hluku okolního ruchu.

„Ajn?“

„Lene? Lene... díky! Musíte mi pomoci. Promiňte.“

Když Lene uslyšela dívčinu intonaci, okamžitě přidala do kroku a popoběhla ke svému autu zaparkovanému u Glyptotéky.

„Odkud máš moje číslo? To je fuk... Skoro tě neslyším, Ajn. Kde jsi? Nemůžeš jít na klidnější místo...? Co se děje? Co je s tebou?“

„Myslím, že po mně někdo jde. Ne, já to *vím*... počkejte chvíli...“

„Kde jsi?“

„Na stanici Nørreport.“

Spojení vypadlo a Lene frustrovaně popocházela po chodníku. S trhnutím otevřela dveře auta, telefon jí upadl k pedálům. Nahmatala ho rozechvělými rukama. Užž chtěla stisknout opakovaný hovor, ale vtom se displej rozsvítil.

Dívka vzlykala. „Jdou po mně, Lene!“

Lene se zhluboka nadechla a pokusila se zklidnit hlas. Jako na Lince života.

„*Nejdou* po tobě, Ajn. Nikdo po tobě nejde! Uklidni se... Vždyť jsi pa...“

Málem z ní vypadlo slovo paranoidní, ale zarazila se. Zasllechla na pozadí kovové hlasy z tlampače, hluk mnoha lidí přes sebe. Obrovskou změt hlasů.

„Lene, já *nejsem* paranoidní. Fakt ne. *Nejsem* nemocná!“

„Samozřejmě že nejsi, Ajn. Nejsi nemocná. Ale kdo jsou ti *oni*?“

Mladá žena najednou zněla podivně klidně, což bylo ještě horší. Dábelský hluk kolem ní z nevysvětlitelného důvodu ustal. Lene na druhém konci zaslechla dívčin dětský pláč a na předloktí jí naskočila husí kůže.

„Můžu si za to sama, Lene. Zasloužím si to. Udělala jsem něco strašného, něco úplně šíleně strašného. To já jsem... A teď jsem do toho zapletla i vás...“

„Co tím chceš říct? Co si zasloužíš? Poslouchej, jedu pro tebe, najdeme si nějaké místo a popovídáme si o tom, ano? Ano, Ajn?“

Lene nastartovala starý citroën a sešlápla plyn až na podlahu. Prosvištěla kolem třídy H. C. Andersens Boulevard na červenou, až před ní uskočil muž se psem, jako by se bál o život, a když donutila přejet přes obrubník messengeru na kole, praštil jí pěstí do střechy.

„Ozvi se, Ajn!“

Lene slyšela dívčiny rychlé kroky na vysokých podpatcích. Klapaly po tvrdé dlažbě peronu, jako kdyby jí mobil visel u boku.

„Ano, Lene... vážně přijedete? Vidím ho. Je tady dole.“

„Jsem tam za dvě minuty.“

„Díky...“

Lene před sebou spatřila stanici Nørreport, ale doprava jí zablokovala cestu. Tiskla si telefon k uchu a řídila jednou rukou. Znovu uslyšela hlasy z reproduktoru a zvuk blížícího se vlaku. Ajn přestala mluvit, ale Lene slyšela její rychlý dech.

„Stejně je to k ničemu, Lene. Já...“

Lene zaslechla rychlé zalapání po dechu a o vteřinu později se někdo nahlas rozkřičel, vysoké ženské hlasy.

„Ajn!“

Když mobil dopadl na peron, ozvala se taková rána, až Lene málem praskl ušní bubínek. Pak následoval dupot spousty běžících nohou. Brzdy vlaku skučely tak nahlas a pronikavě blízko, že to Lene málem utrhlo uši. Zatmělo se jí před očima.

Zastavila se před přechodem pro chodce a viděla, jak se ulice zaplňuje lidmi proudícími ze stanice.

Reproduktory strože ohlásily pád člověka do kolejiště. Lene slyšela, že se blíží něčí pomalé kroky. Kdosi telefon zvedl a jakýsi muž několikrát suše zopakoval *haló*, načež se spojení přerušilo.

Strojvůdce seděl opřený o studenou stěnu, několik klečících kolegů se ho snažilo uklidnit. Podpíral se lokty o kolena, hlavu měl svěšenou a dlaněmi si mechanicky přejížděl po bleďém obličejí, v němž se zračil šok. Zrak upíral dolů do dlaždic, mezi nohama měl koláč zvratků.

Když Lene mýjela strojvůdce středního věku, automaticky jí napadlo heslo: předčasný důchod. Dál než na stanici Nørreport už se nedostane.

Prázdný vlak stál, všechny dveře měl otevřené, svítil a působil podivně opuštěně. Čekal na dlouhém prázdném nástupišti, na němž se šířila taková ozvěna, jako kdyby zbytek lidské rasy z planety evakuovali. Jediný zvuk představovalo neklidné syčení hydraulických brzd.

Lene přešla ke skupině policistů a záchranářů stojících u zakrytých nosítek. Když se přiblížila, zaslechla z vysílaček šum hlasů. Kolejištěm procházeli dva zdravotníci se žlutými igelitovými pytli v rukou. Jeden z nich se sklonil, něco vzal do ruky a vhodil do pytle. Zdálo se, že to bylo poměrně těžké.

Bílé deky zakrývaly na nosítkách sotva rozeznatelné lidské tvary. Na místě, kde by měla být hlava, už krev prosákla skrz látku. Torzo bylo nepřírozeně zkrácené a Lene chvíli trvalo, než pochopila, že oběti chybí nohy od kolen dolů.

Lene se legitimovala nejbližšímu policistovi.

„Myslím, že jsem se s ní znala,“ oznámila velmi mladé tmaovlasé ženě s culíkem, která vypadala, jako by se nejraději nacházela kdekoli jinde.

„Známe jméno,“ prohlásila a ukázala Lene peněženku. „A našli jsme tohle.“

Zvedla beztvarou kabelu. Kůže byla potrhaná a na hranách byla patrná zaschlá krev.

„Ajn?“ přeptala se Lene. „Jmenuje se Ajn?“

Rychle vzhledla k bílým bezpečnostním kamerám pod stropem.

Policejní asistentka přikývla: „Ajn Gazzáwí Rasmussenová. Je tu řidičák.“

„Našli jste dopis?“

„Dopis?“

„Dopis na rozloučenou. Cokoli. Nějaké vysvětlení?“

„Ne.“

Mladá policejní asistentka pohlédla k nosítkám. „Pochopitelně je těžko soudit, zda je to skutečně ona. Je opravdu v hrozném stavu.“

Lene pohlédla na řidičský průkaz. Nesměle se usmívající, tmavovlasá slečna. Ajn Gazzáwí Rasmussenové bylo třiaadvacet let. Měla šátek kolem krku, pěkná ústa, vysoké lícní kosti, šikmé tmavé oči a vypadala rozhodně na Blízký východ. Průkaz jí vystavila před čtyřmi lety Kodaňská policie.

Ti dva záchranáři vylezli na nástupiště a zavrtěli hlavou na velitele zásahu.

„Víc toho tam není,“ oznámil jeden z nich.

Lene zaslechla další sirény a vzhledla. Blikající modrá světla majáčku se odrážela podél stěny nejbližšího schodiště.

Vrátila řidičák.

„Znala jste ji?“ zeptala se policistka.

„Moc ne,“ odtušila Lene. „Neznala.“

Otevřela Ajninu peněženku. Kartička pojišťovny, několik bankovek, kreditní karta. Žádné fotografie. Za kartičkou pojišťovny ležela vizitka z restaurace ve čtvrti Østerbro: Le Crocodile Vert.

Lene jí podala zpátky peněženku i tašku.

„Na nástupišti jsme našli ještě tohle,“ oznámila policistka a ukázala Lene bílý smartphone.

„Už jste ho prověřila?“

„Zatím ne.“

Lene vzala telefon a převracela ho v ruce. Evidentně stále fungoval, ale klávesnice byla zamčená.

Záchranáři odvezli nosítka ke schodům. Kolegyně policejní asistentky položila Lene ruku na rameno a něco zadrmlčila.

„Odvezeme ji,“ oznámila. „Nevím, jestli chcete...“

Prosebně se na Lene podívala. Určitě by byla ráda, kdyby jí policejní komisařka nabídla, že s ní pojedou do Ústavu soudní medicíny, a možná dokonce kdyby informovala i pozůstalé sebevražedkyně. Policejní komisařka bude s takovými věcmi mít nepochybně zkušenosti.

Lene váhala, ale cítila se z toho všeho znechucená. Na další mrtvé už neměla kapacitu.

„To zvládnete,“ pronesla. „Člověk si na to zvykne.“

„Fakt?“

„Ne.“

Když Lene dole u schránek pod schodištěm šátrala po klí-
čích, zjistila, že si strčila Ajnin mobil do kapsy u bundy. Pro-
klínala se celou cestu nahoru do bytu ve čtvrtém patře. V té-
hle poklidné ulici ve čtvrti Frederiksberg bydlela od rozvodu
s Josefininým otcem. Tehdy jí bylo devětatřicet a Josefina se-
dmnáct. Teď jí za chvíli bude pětáctýřicet a připadalo jí, že je
lidský život příliš dlouhý.

Odložila ranní noviny na kuchyňský stůl a vydala se na ob-
vyklou cestu k závěsům v pokoji. Roztáhla je a otevřela okna.
Za nimi bylo jasně modré odpolední nebe. Přehodila peřinu
přes zábradlí na balkoně, dlouze se zadívala na koše se ši-
navým prádlem v koupelně, ale už ho nezvládla dát prát. Pak
nahlédla do Josefinina bývalého pokoje. Byl prázdný od doby,
kdy se dcera sestěhovala s kamarádkou ze studií fyzioterapie.
Z nějakého důvodu do něj Lene přece jen musela každý den
vstoupit.

Udělala si šálek Nescafé a sedla si s denním tiskem na po-
hovku. Od katastrofy v Tivoli tiskli na deník podél titulní stra-
ny úzký smuteční proužek. Zůstane tam celkem 1 241 dní,
každý den za jednoho mrtvého.

Dánskými médii se od té katastrofy šířila jakási zimní
střízlivost. Zmizely věčné programy o jídle a nikdo je evi-
dentně nepostrádal. Zpravodajci se tvářili seriózně a věcně
a mluvili tlumeně. Meteorologové hlásili jasnou oblohu bez
mraků s útrpným vědomím viny a dokonce i komerční tele-
vizní kanály vybědly z pitomých reality show a místo nich
dávaly kvalitní historické pořady a filmy ze zlatého věku
dánské kinematografie. Jedna polovina politicky korektního

levicového křídla se odmlčela, neboť se konfrontovala se skutečnou realitou, o níž sice nepochybně slyšela, ale odmítala ji brát vážně. Druhá polovina byla s jistou zvrácenou škodolibostí toho názoru, že si za to Dánsko může samo a že je třeba na celou věc nahlížet také očima teroristů. Že Dánsko dostalo, co si zasloužilo, vzhledem k neoimperialistické zahraniční politice, kterou vedla obzvláště občanská vláda. Měli si vystačit s posíláním linkovaných sešitů, lesních inženýrů a dopravních policistů do Kosova a Iráku a zakládáním cyklostezek v Afghánistánu, tedy s tím, v čem jsou Dánové mistry světa a na co jsou hrdí.

Dánové se obrátili do sebe a k nebi. Církev poprvé ohlásila rostoucí počet členů a každý, kdo absolvoval víkendový kurz gestalt terapie nebo techniky mindfulness a dokázal si založit webovou stránku, slavil zpracováváním traumat a starostí druhých zlaté časy. Dánská premiérka zaměstnala šikovného pisatele projevů a někdejší politické poradce vyhodila. Po útoku měla proslov, za nějž sklídila chválu ze všech stran a CNN ho odvysílala v celé délce. Mluvila o půl oktávy nižším hlasem a poprvé se zdálo, že svým spoluobčanům říká pravdu. Prognózy předpovídaly znovuzvolení.

Teroristický útok samozřejmě vdechl nový život nacistickým, antiislamistickým a rasistickým frakcím, které zpravidla vedli staří pošahanci. Mnozí turečtí a libanonští zelináři a majitelé restaurací našli své dodávky počmárané rasistickými hesly. V podchodu pro pěší v ghettu na západním kodaňském předměstí byla přepadena a znásilněna čtrnáctiletá Jordánka, pravděpodobně to udělali neonacisté.

Dalo se to očekávat, ale všichni – přistěhovalecké spolky a sdružení obyvatel – vyzývali k uvážlivosti. Dobrovolníci začali u ghatt hlídkovat ve dne v noci.

Lene prolistovala noviny, aniž by se dokázala přimět přečíst jediný článek od začátku až do konce. Zadívala se na bílý smartphone na konferenčním stolku, ale nedotkla se ho.

Kolikrát s Ajn mluvila? Pětkrát? Osmkrát? První hovory byly opatrné a nicneřikající, jak to zpravidla bývá, když se někdo přiměje zavolat na Linku života. Mladá žena působila dostatečně při smyslech, rozhovory s Lene zřídka trvaly déle než čtvrt hodiny a většinou končily konstruktivně a optimisticky.

Ajn na sebe neprozradila příliš detailů ze soukromí, ale blížila se ke svým problémům krabím krokem, což bývalo běžné. Jako Palestinka bez rodičů prožila chaotické dětství v uprchlickém táboře v Tunisku. Pak ji adoptoval dánský manželský pár, oba doktoři pracující pro Lékaře bez hranic. Do Dánska přišla v osmi letech. Mluvila bez přízvuku, žila evidentně jako jakákoli její vrstevnice s dánskými kořeny a nikdy se nezmínila o problémech typu šikany, vyčlenění ze společnosti nebo diskriminace. Ajn vykazovala známky úzkosti a osamělosti a Lene jí navrhovala, aby si promluvila s nějakým psychiatrem nebo psychologem. Linka života disponovala seznamem psychiatrů a psychologů, kteří dokázali přijmout do léčby pacienty i v krátkém časovém horizontu, pokud člověk připustil, že existuje jistá pravděpodobnost pokusu o sebevraždu. Lene ale nevěděla, jestli Ajn její radu poslechla.

Někdy uběhlo i pět nebo šest týdnů, kdy se Ajn neozvala a Lene doufala, že dívka podstoupila léčbu nebo se jí prostě udělalo lépe. Že se zamilovala, povýšila nebo třeba emigrovala. Nebo možná dívka vážně pomohla?

Její naděje se rozplynuly jako pára nad hrncem, když jiná dobrovolnice v kanceláři Linky života jednou večer signalizovala, že je na lince opět Ajn. Dívka zněla udýchaně a vystrašeně. Nastávaly dlouhé pauzy, kdy bylo slyšet jen šumění telefonického spojení, načež zničehonic pronesla jednu nebo dvě věty. Slově prakticky nebylo rozumět a Lene si rukama tiskla sluchátka k uším a hlavu soustředěně předklonila, aby jí neuniklo nějaké zdůraznění. Prý zjistila, že udělala něco strašného. Něco, co jí skutečně nikdy nebude odpuštěno. Tiše

plakala. Hlas měla ubrečený a přidušený. Začala se po nocích toulat venku. Nedokázala vydržet doma, nedokázala být nikde, kde to znala. Chodila do lesů nebo po plážích na severu.

Lene hleděla do tmy za okny kanceláře a myslela na dívku, která se potulovala mezi ztemnělými parky a procházela se po lesích nebo plážích. Udělalo se jí zle. Dobře si vzpomínala na pocit, když byla Josefine pozdě večer venku a ona si nebyla jistá, kde je, a ta zatracená holka nezvedala mobil.

V další hodině se Lene pokoušela najít v rozhovoru nějaký styčný bod, něco, čeho by se dalo chytit, něco všedního. Léčí se, platí účty, má co jíst? Pracuje? Vidá se s rodinou? Pokoušela se dívku zachránit tím, že ji vytáhne na ostrůvek společné reality.

Jenže jako by házela hrách na zeď. Ajn děsilo něco bezejmenného, beztvarého a bezrozměrného, děsila ji nějaká zlovlná všemocná síla. Tvrdila, že s ní někdo manipuluje. Prý byl někdo u ní v bytě, když byla v práci nebo na jedné z osamělých procházek. Slyšeli, co říká, a viděli, co dělá.

„Ano, ale sakra *kdo*, Ajn?“ vykřikla nakonec Lene a u stolků kolem ní vyskákaly hlavy ostatních dobrovolníků jako korkové špunty. Ztišila hlas a bylo jí jasné, že před další službou půjde na kobereček na zvláštní přátelskou supervizi a prohloubení znalostí procedur. Poradci Linky života měli být empatičtí a naslouchat. Neměli potenciálního sebevraha seřvat jak malé děcko.

„*Kdo*, Ajn?“ zašeptala.

Odpověď nedostala. Ozval se jen vynervovaný tichý pláč. Lene si namlouvala, že zaslechla cvaknutí, nějakou hudbu a velmi tichý mužský hlas, který na pozadí pronesl několik slov. Pak bylo slyšet opět jen pláč.

„Zasloužím si zemřít,“ vypadlo nakonec z dívky.

„Samozřejmě že ne. Nikdo si nezaslouží zemřít, Ajn.“

„Ale ano! *Já* si zasloužím zemřít, a ne jednou, ale víc než tisíckrát,“ prohlásila dívka tvrdě. A zavěsila.

Lene přešla k oknu a shlédla na ulici. Kdy proběhl tenhle příšerný rozhovor? Před několika měsíci? Od té doby dívka zavolala jen jedinkrát s tou samou písničkou. Brala léky, jenže tvrdila, že jí vůbec nepomáhají. Vše se jen zhoršovalo. Lidi se na ni dívali divně, mluvili o ní za jejími zády. Vycházela ven, jen když musela do práce, a když skončila, šla vždy rovnou domů. Mohla by se za ní Lene stavět doma?

To je vyloučeno, zamítla to Lene. Zcela vyloučeno. Bohužel. Tak to nefunguje. Dívka byla k neutěšení a Lene se na místě rozhodla, že tohle je její poslední večer na Lince života. Zavěsila uprostřed dívčina pláče, zvedla se, oblékla si bundu, popadla kabelu a s očima ostatních zapíchnutýma v zádech odešla pryč.

Kristepane!

Lene vstoupila do kuchyně a hledala lahev vína, o které si byla jistá, že tam rozhodně někde musí být. Mohla pro Ajn udělat víc? Vzpomněla si na groteskně zkrácené tělo pod zakrvácenými bílými dekami záchranné služby a rozechvělýma rukama sloupala fólii z hrdla lahve. Na třetí pokus vytáhla zátku a nalila sklenici až po okraj. Vypila ji a dolila si.

Odnesla si sklenku k pohovce, usadila se a upřela oči na tichý bílý telefon. Pak přes něj položila noviny. Podívala se na vlastní mobil, ale na displeji nic nebylo. Žádná esemeska nebo nepřijatý hovor. Evidentně ji nikdo nepostrádal. Dokonce ani operátor.

Na půl hodiny si zdřímla, načež ji vzbudily ampliony na stanici a brzdění vlaku. Vytřeštila oči a zalapala po dechu.

Vstala, přešla k policovým regálům a zvedla víko staré lepenkové krabice. Vsunula do přehrávače videokazetu.

Film trval několik minut a natočil ho její bývalý manžel Niels při ukončení sezóny na baletní škole Svenningsenových. Josefina byla čtvrtá v řadě nervózních hubených dvanacti nebo třináctiletých baletek. Byla stejně vzpřímená a vysoká jako ostatní. Dlouhé plavé vlasy měla pevně sčesané

dozadu a na temeni stažené do drdolu. Paní Svenningsenová tvrdila, že to prodlužuje krk. Josefina přišla na řadu a kamera se neohrabaně zaostřila. Lene se slyšela, jak Nielse opravuje. Jejich dcera tančila na špičkách po scéně piruety. Paže i nohy měla dlouhé a štíhlé, nártý protažené. Odrazila se od země a široce se ve výskoku usmála, když se prohnula v zádech tak, až se drdol na temeni téměř dotkl zadní nohy. Krátká baletní sukně jí odstávala jako krejzlík, paže se ve vzduchu vznášely hladce a vysoko.

Lene si všimla, že při odchodu dcery ze scény tleská trochu moc nahlas a poněkud blízko mikrofonu kamery.

Dlouho jen tak ležela a zírala do nebe, které nad střechami na protější straně ulice pomalu nabíralo stále tmavší odstíny modré. Za několik hodin slunce zajde za ostrůvky oranžových, červených a fialových oblaků.

Kdy vlastně Josefina skončila s baletem? Když nastoupila na gymnázium? Lene se ji snažila přemluvit, aby místo toho dělala taekwondo nebo kickbox. Připadalo jí, že je balet moc holčičí, jenže Josefina ho zbožňovala. Taekwondo není *krásné*, mami, tvrdila.

A balet není umění, mami, ale vznášení, prohlašovala.

Když Lene vstala, byla lahev prakticky prázdná. Odebrala se do koupelny, a přestože bylo teprve sedm hodin, spolkla několik prášků na spaní. Nejlepší bylo upadnout do bezesného spánku. Během dne si brala tři diazepamy, aby se jím dokázala protlouct, ale nijak to na ni nezabíralo.

Lene jinak bývala vždycky v nejlepší kondici. Od dvaceti let vážila pořád stejně, zadek měla na stejném místě jako v sedmnácti a vždycky dělala atletiku i jiné sporty na nejvyšší úrovni. V posledních letech trénovala box v Policejním sportovním klubu. Jenže teď se zadýchávala, když měla vystoupat do čtvrtého patra. Zelené oči měla pořád dobré, ale o kaštanové vlasy a mléčně bílou pleť nepečovala.

Vyčistila si zuby a plácla sebou na pohovku, odkud tupě sledovala zprávy. Pilulky na spaní jí proudily tělem a uvolňovaly se z nich klid a lhostejnost. Přepínala dál až na zprávy na kanálu DR. Událostí dne se stal návrat dvou dánských námořníků, které jako rukojmí unesli somálští piráti v Bohem zapomenutém Africkém rohu a drželi je v zajetí skoro tři roky.

Tři roky natahovala lodní společnost jejich propuštění s tím, že nemá finance na splnění požadavků únosců. Jeden dopolední deník otiskoval 1133 dní na titulní straně fotografie námořníka a kapitána, načež ministři obrany velmi nedánským způsobem došla trpělivost a s jistou osobní odvahou udělal to, co se mělo udělat dávno. Předplatil si anglické a americké oblastní rozvědky, které oba sešle a nemocné Dány prakticky okamžitě s přesností na několik metrů lokalizovaly.

Dva americké vrtulníky Blackhawk vysadily speciální armádní jednotku několik málo kilometrů od místa, kde byli

rukojmí držení, a čekaly, než porazí nijak zvlášť působivý odpor a osvobodí námořníky spolu se třemi německými jeptiškami.

Akce proběhla hladce a premiérka teď vítala námořníka a kapitána oblečené do oranžových overalů, kteří právě sestupovali ze schodů vojenského letounu Challenger na kodaňském letišti v Kastrupu. Nejistě se sunuli k červenému koberci, uvítacímu výboru a stojanům s mikrofony. Na nose měli obrovské sluneční brýle, ačkoli slunce zapadalo.

Premiérka byla jako u vytržení. Dlouhé plavé vlasy jí polávaly ve větru a vykulené modré oči se jí leskly.

Lene sledovala obrazovku, aniž by vlastně něco viděla. Oči se jí zavíraly. Najednou jí ale něco přimělo je otevřít a předklonit se. Vysvobození mariňáci pomalu přecházeli přes ranvej, premiérka čekala, modré šaty se jí lepily k dlouhým nohám. Nějaký důstojník v pouštní uniformě a s vínovým baretem na krátkce sestřižených šedivých vlasech se naklonil a cosi jí sdělil. Usmála se a přikývla. Zblízka byly vidět dlouhé zacuchané vlasy a propadlé obličejové osvozených mužů. V pozadí stála skupina pěkně oblečených byrokratů, o nichž se Lene domnívala, že jsou to zástupci ministerstva zahraničních věcí.

Jenže její pozornost přitáhla osamělá osoba za rukojmími. Muž zlehka seskočil z krátkých schůdků letounu a za hovoru s jedním z pilotů si to štrádoval po asfaltu. Byl prostovlasý, věk asi kolem pětácti, měl krátké černé vlasy učesané na pěšinku, držel se zpřímá a pohyboval se rychle a úsporně. Byl o něco vyšší a atletické postavy. Širokou tvář na chvíli stočil k uvítacímu výboru a davu novinářů za premiérkou. Lhostejně pohledem přejel po politických statistech, vytáhl z náprsní kapsy sluneční brýle, nasadil si je na nos a ponořil se do hovoru s pilotem.

Michael Sander.

Lene si dálkovým ovladačem zastavila obraz a krátkou sekvenci přešla z mediaboxu od začátku. Nemýlila se. Skutečně to *byl* tajuplný, exkluzivní a stydlivý soukromý detek-

tiv – nebo *bezpečnostní poradce*, jak se raději nazýval. Lene přetočila reportáž dopředu. Michael opustil pilota a stál pohroužený do vlastních myšlenek pod neskutečně vysokými křídly letounu Herkules. Toho chlapa neviděla ani neslyšela skoro dva roky, přitom spolu prožili několik krátkých intenzivních dnů ve větší blízkosti, než jakou mnoho lidí zažije v mnohaletém manželství.

Lene tehdy vyšetřovala domnělou sebevraždu bývalého vojáka. Milého, ale cynického Michaela Sandera si najala jedna z nejbohatších Dánek, aby našel a potrestal vyšinuté přátele jejího otce z loveckého spolku, kteří z nedostatku dobrodružství štváli a vraždili mladé lidi na takových místech zeměkoule, kde ani lišky nedávají dobrou noc. Při vyšetřování se jejich cesty zkřížily, sami se stali oběťmi honu na lidi a jen tak tak tehdy přežili.

Michael jí od té doby několikrát telefonoval, ale ona mu to nikdy nevezala, ani nezavolala zpět.

Teď ho viděla naživo vedle vojenského letounu, jistě mířícího se speciální jednotkou do mírumilovného Džibutska, odkud transport jednotky převezmou americké helikoptéry.

Premiérka povídala a povídala, ruku si soucitně položila na vyzáblé předloktí jednoho z bývalých rukojmích. Muž se kymácel úlevou, vyčerpáním nebo hladem – případně směsicí všeho. Michael Sander v pozadí vytáhl telefon a něco vytůkal.

Lene zazvonil mobil. S trhnutím zvedla hlavu, zběsile šátala mezi polštáři na pohovce, našla ho a hovor přijala.

„Ano? Haló?“

„Lene?“

„Ano. Kdo volá?“

„Michael. Michael Sander. Jak se vede?“

Viděla, jak sklonil hlavu nad telefon, premiérka v popředí přála štěstí a gratulovala. Bylo to neskutečné.

„Já tě vidím,“ zamumlala. „Cože? Zpropadenej telefon!“

Vyšel zpod křídla. Zapadající slunce jeho temné postavě propůjčilo zlatou auru. Krásné a dramatické, napadlo Lene. Hollywood by to líp nevymyslel.

„Vidím tě v televizi,“ zakřičela a pocítila přihlouplé nutkání mu zamávat.

Michael se otočil, volnou rukou si zastínil oči a zahlédl uví-tací výbor a kamery. Usmál se od ucha k uchu, pozvedl paži a začal jí mávat jako smyslů zbavený.

Lene už nedokázala déle odolávat. Natáhla ruku a zamá-vala na televizi. Z nějakého důvodu se jí oči zalily slzami.

„Jak se vede?“

„Dobře. Mám se dobře,“ prohodila.

„Ty lžeš.“

„Jo, lžu.“

„Jsem na pár dní v Kodani,“ zakřičel. „Kdyby ses chtěla se-jít... pokecat...?“

Lene neodpověděla. Telefon byl těžší a těžší.

Michael zase začal něco vykládat, ale jeho hlas zanikl v řevu letadlového motoru.

„Jeď domů, Michaeli,“ ozvala se. „Jeď domů za ženou a dět-ma, slyšíš? Scházíš jim.“

„... cože?“

„Do hajzlu, jeď domů!“

Oba propuštěné rukojmí odvedli z červeného koberce. Premiérka přešla ke svému černému audi, bodyguard jí po-držel dveře. Naposledy královsky pokynula svým spoluobčan-ům a uvelebila se na zadním sedadle.

Z Lenina mobilu se ozývalo pouze statické praskání. Mi-chael zatřásl telefonem a zastrčil ho do kapsy. Vážně se zadí-val k televizním kamerám, načež režisér udělal stříh a pře-pnul na moderátorku. Lene zavěsila.

Ovladač jí vyklouzl z prstů a její poslední vědomé myšlen-ky patřily muži na letišti. Pomyslela si, že jí jistě kolem rtů hraje drobný, nechtěný úsměv. Michael na ni uměl zapůsobit.

Najít vysvětlení jeho přítomnosti na letišti nebylo až tak těžké, uvědomila si otupěle. Kde bylo zapotřebí citlivého a osobního přístupu a kde bylo ve hře hodně peněz a renomé mocných lidí, býval většinou povolán někdo jako Michael Sander se svými zvláštními schopnostmi. Sám býval voják, kapitán vojenské policie královských husarů, policista, poradce v jedné z největších nadnárodních bezpečnostních firem Shepherd & Wilkins sídlící v Londýně. K tomu měl vynikající kontakty ve stínovém světě speciálních jednotek. Možná ta lodní společnost přislíbila nálezné za informace o tom, kde pobývají námořníci u šabábských teroristů... možná...

Lene usnula, ale s neutuchajícím pocitem, že možná není tak zoufale sama jako před několika hodinami.

Už jen dostat se k bílým kancelářským budovám státní policie v Glostrupu, kde se vyšetřoval útok v Tivoli, byl docela výkon. Nejbližší parkoviště se podle nových bezpečnostních nařízení přesunulo o padesát metrů dál od hlavního vchodu a prostranství před budovou bylo zabarikádované betonovými bloky a ocelovými zábranami.

Zaměstnanci sice na oplocené parkoviště přístup měli, ale museli za jakéhokoli počasí vystoupit z aut a uslintaný speciálně vycvičený labrador vůz pročuchal, jestli v něm nejsou trhaviny. Stráže se samopaly prohledaly podvozek a kufr. Pro tyto účely měly na dlouhých hliníkových tyčích namontovaná zrcátka a kamery.

Uvnitř se stála fronta, kontroloři si posvítili do každé tašky, prohrabovali je a každý musel projít detektorem kovu, čtečkou čipových karet a skenerem očí, který zřídka kdy fungoval, jak měl, a často spouštěl uširvoucí alarm, jako kdyby se začal tavit atomový reaktor.

Lene byla vyčerpaná dřív, než se dostala k Mozaikovému sálu ve druhém patře, kde patnáct až dvacet žen a mužů, z nichž většina byli bývalí policisté v penzi, celé měsíce procházelo stovky tisíc digitálních fotografií a filmových záběrů ze všech tabletů, kamer a mobilních telefonů, které byly loni 17. září v Tivoli použity.

Lidé z celého světa nahrávali záběry na zvláštní portál státní policie, všechny filmy a fotografie se formátovaly, označovaly se časem a umísťovaly do gigantické trojdimenzionální kulisy, kterou představoval zábavní park. Šlo o piplavou a heroickou práci, největší svého druhu v dějinách kriminologie.

Policie si samozřejmě dělala naději, že najde záběry samotného sebevražděného atentátníka či atentátnice spolu s jeho nebo jejími komplici. Že mezi tisíci tvářemi lidí, co ten den navštívili Tivoli, objeví jeden obličej, který by se shodoval s mezinárodními katalogy známých nebo předpokládaných teroristů.

Lene zběžně pohlédla na dlouhé stoly s počítači, tiskárnami a obrazovkami. Stěny byly obsypané tvářemi a architektonickými nákresy, na stolech stály fyzické modely Tivoli. Některé zvětšené portréty označoval červený křížek, protože lidé na nich patřili mezi 1241 mrtvých. Někdy šlo o klidný, bezstarostný obličej, někdy byly fotky pořízeny seshora nebo zezdola, nakřivo nebo rozmazaně. Některé tváře byly vyfoceny vteřinu předtím, než se sám fotograf proměnil v živoucí pochodeň explozivních plynů, roztrhaný na kusy nebo rozmačkaný pod zkroucenými zřícenými ocelovými nosníky Nebeské lodi.

V těsné blízkosti bodu nula, tedy v oblasti přímo pod Nebeskou lodí, se našlo několik mobilních telefonů i fotoaparátů. Samozřejmě že byly často rozbité nebo seškvařené, ale překvapivě často se technikům podařilo z nich vytáhnout nedotčené digitální obrazové materiály.

Pokud Lene věděla, tak atentátníka se dosud identifikovat nepodařilo. Jenže ona už se teď na míle vzdálila hlavnímu vyšetřování. Důvodem bylo její celkové mentální vyčerpání. Z práce, kterou jinak osmnáct let zbožňovala, se teď stala zahorklá a smutná povinnost. Jiskra uhasla a ona už do ní nedokázala vdechnout život. Vždycky bývala pracovitá, akceschopná a energická. Vždycky podávala ten nejlepší výkon. Jenže to všechno bylo pryč a Lene věděla, že vykazuje všechny klasické známky vyhoření. Toužila po izolaci, nemluvila už dokonce ani se svými nejbližšími kamarádkami, měla pocit, jako by ji všechno a všichni hned podráždili, špatně spala, cítila větší potřebu alkoholu a neúnosný pocit nesmyslnosti. Snažila se

proti tomu bojovat, kromě jiného třeba dobrovolnou službou na Lince života, jenže do toho nedokázala vložit srdce.

Po svém zhroucení Lene vypadla z řad vyšetřovatelů Policejní tajné služby PET i státní policie a stanula teď na vedlejší koleji, kde mezi pražci rostl do výšky plevel.

Prošla sálem do malé kanceláře, kterou dostala k dispozici od Oddělení státních hranic. Šéfovala teď neforemnému technikovi Bjarnemu, jehož volnočasovým zájmům nade vše dominoval orchestr námořní domobrany a letecké modýlky. Byl to samotář, stydlín, potil se, drmolil a dle Lenina úsudku působil dojmem celkem neškodného polovičního autisty. Měli za úkol vyšetřit, jak se sebevrah nebo sebevražedkyně dostal či dostala do Dánska, za předpokladu – pochopitelně –, že tam už nebydlel nebo nebydlela dřív.

Trávili dny procházením zpráv a dokumentů od Námořní správy, Námořního úřadu, jachtařských marín, navigační služby, BELTREPu a SUNDREPu sledujících provoz ve vnitřních dánských vodách, pročítali se rezervacemi letadel, vlaků nebo aut, leteckými plány soukromých letadel a zprávami z dopravní policie, kempů a hotelů, to všechno od července do září loňského roku. Celkem vzato se jednalo o naprosto nesmyslnou práci. Od chvíle, kdy Dánsko přistoupilo na Schengenskou dohodu, se z něj stala široce otevřená země. Přes pozemní hranici s Německem mohl přivandrovat kdokoli, aniž by se ho kdokoli dotkl. Nebo se mohl svézt lodí ze švédského Helsingborgu do Helsingøru, přejet přes Øresundský most nebo přiletět z Bornholmu. Dotyčného by nikdo nezaregistroval.

Lene otevřela dveře do jejich špeluňky, která byla narychlo zřízena v rohu Mozaikového sálu přepaženého sádrokartonovou zdí s dveřmi. Hlasité klapání ji varovalo, aby sklonila hlavu těsně předtím, než ji zasáhl vrtulník na dálkové ovládání.

„Vypni to, Bjarne,“ prohodila.

Vrtulník provedl dokonalé tříbodové přistání na technikův psací stůl. Motor zhasl.

„Promiň,“ utrousil tlustý technik. „Kafe?“

„Jo, díky.“ Lene si přehodila koženou bundu přes opěradlo židle, postavila kabelu na zem a posadila se.

Bjarne jim tam zřídil koutek s kávovarem, rychlovarnou konvicí, miniaturní ledničkou a mikrovlnkou. Do kantýny nikdy nechodil. Nalil Lene do kávy mléko z tetrapakového jehlanu a postavil ji před policejní komisařku. Odfoukla páru z hladiny a usrkla.

„Něco nového?“

„Dneska máme na oddělení schůzi,“ informoval ji a poslal po stole tenké desky. „Napsal jsem zprávu o našem pokroku.“

„Nevěděla jsem, že jsme *udělali* nějaký pokrok.“

„Taky je to jen na půl stránky.“

„Bezva.“

Lene očima přeletěla text krátký jako sloka žalmu.

„Polská pobřežní loď?“

Technik přikývl. Prsty mu nervózně běhaly po změti elektronických krámů, kabelů, kontaktů, měřičů napětí, vyspaných křupek a ohořelých vnitřností z různých mobilů. Ten chlap byl univerzální a přirozený talent na veškerou elektroniku.

„Kazimierz Pulaski, domovskej přístav v Gdaňsku,“ prohlásil. „Je to stará kocábka s 2300 registrovanými brutto tunami. 12. září se plavila s nákladem grafitu z Kaliningradu do Osla.“

„A?“

Bjarne si otřel čelo kapesníkem, na který mu matka vyšila pěkný vzletný monogram, jako kdyby byl ze šlechtického rodu. Ten chlap předkládal docela dobré výsledky, pokud ho člověk nestresoval, nebo na něj nebyl drsný, ale Lene s ním nikdy nenavázala přímý oční kontakt. Bjarne působil, jako kdyby se jednou provždy naučil nečekat od zbytku lidstva nic dobrého.

„Podle SUNDREPu zakotvili v noci z 13. na 14. září u Vedbæku. Na šestnáctým kanálu hlásili, že mají problémy s motorem, ale že to zvládnou sami.“

„No a co? To se může stát každému.“

Lene zaklapla desky a odsunula je ke straně. Nic. Jako vždycky.

„Po půlhodině pluli dál,“ prohlásil bezbarvě. „To je podle mě hodně brzo.“

„Fakt? Možná to jen nebylo tak vážné. Dál?“

„Musíme projít poslední kempy a to je asi všechno.“

„Paráda.“

Na dopoledním mítinku ji Charlotte Falsterová propíchno očima, klasicky s náznakem lítostivého úsměvu na úzkých rtech, jako kdyby byla Lene retrívr, který jí nepřinesl zpátky aport.

V kapse bundy nahmatala Ajnin bílý telefon, položila ho na stůl a prsty ho otáčela. Bjarne si mezitím v tichých bačkorách odsupěl k rychlovarné konvici uvařit další z mnoha denních šálek citronového čaje.

„Bjarne?“

„Hmm.“

„Našla jsem v autobuse tenhle mobil, ale chce po mně kód. Myslíš, že by ses do něj dostal?“

„Samozřejmě.“

Technik se natáhl po telefonu a psací stůl pod ním zavrzal. Zastrčil do mobilu konektor a zapnul na počítači nějaký program. Lene sledovala nespočet rychle se měnících zelených číselných řad. Po několika vteřinách se displej telefonu rozsvítil a Bjarne jí ho podal zpátky.

„2-2-4-6. Nepochybně to jsou poslední čtyři číslice majitelova rodného čísla. Většinou to tak bývá.“

V tomhle případě ne, pomyslela si Lene. Ajnino rodné číslo si totiž pamatovala.

„Díky.“

Bjarne se k ní otočil zády a zahloubal se do seznamu hostů sjællandských kempů.

V telefonu bylo uloženo jen několik prostých esemesek, typu: *Jak se máš, beruško?* od *mámy* a stejná zpráva od *táty*. Několik výzev, ať nezapomene na narozeniny nějaké *Laury*, nebo ať se prostě staví na kus řeči. A jestli má plány na léto, nebo s nimi pojede na chatu. Scházela jim.

A Lene si přečetla Ajniny nicneříkající, nezávazné a občas přímo nestydaté odpovědi, které znala na vlastní kůži od Josefine. Při tom pomýšlení se zlostně usmála. Mohly by být dvojčata. Zprávy mezi řádky byly stejné: *nestarej se, mami* nebo *nech mě na pokoji* nebo *starej se o sebe, osobo*.

Seznam přijatých a odchozích hovorů ukázal, že se Ajn den před smrtí neúspěšně zkoušela několikrát dovolat nějaké *Nazíře*. Naposledy její číslo vytáčela půl hodiny předtím, než s ní Lene mluvila na stanici Nørreport.

Otevřela si složku galerie. Bylo v ní podivuhodně málo obrázků: Fotky z pozdního odpoledne na opuštěné pláži. Slunce stálo nízko a led na zamrzlém moři se rozprostíral daleko po temných vodách. Ajn měla fotky koupacího mola, které zima ozdobila dlouhými ledovými koberci a tlustými závěsy přepadajícími přes zábradlí a žebřík. Pořídila jen jediné selfie. Byla na něm bezstarostná a usmívající se Ajn, kterou Lene poznala, protože už předtím viděla její fotografii v řidičáku. Kolem ramen držela jinou dívku. Měly stejné bílé košile, černé kalhoty a dlouhé černé zástěry. Stály před kodaňskou restaurací populárního řetězce, která měla pobočku i v Tivoli. V pozadí byl vidět kus stromu s tenkými větvemi a čerstvými světlezelenými listy. Fotka z jara. Druhá žena byla o něco starší než Ajn, možná něco málo přes třicet. Byla asi o deset centimetrů vyšší, pěkná jako modelka Playboye a vypadala jako z Blízkého východu. Měla jasné zelené oči ve stejném odstínu jako Lene, bledou pokožku ve tváři a usměvavá, smyslná ústa. Měla černé vlasy, byla diskrétně nalíčená a stejně štíhlá jako Ajn. Lene si zvětšila jmenovky na jejich hrudnících: Ajn a Nazíra.

Z dvojitého portrétu zářilo přátelství a bezstarostnost. Ajn se usmívala stejně vstřícně a důvěřivě jako Josefine.

Lene začaly pod očními víčky pálit slzy. *Všechno* jí připomínalo Josefine. Bjarne se neklidně ošival, ačkoli k ní seděl zády. Jako každý, kdo byl dřív vystaven intenzivní šikaně, byl i on vybaven seismografem velmi citlivým vůči jakékoli změně nálady v okolí.

U posledních fotografií ve složce svráštla Lene čelo a pocítila, jak se jí odkrivil obličej a krev jí natekla do nohou, nebo kam se ta zatracená tekutina přelege, když člověka něco vložene zaskočí. Foťák mobilu totiž zachytil ženu přes čtyřicet, jak vychází ze supermarketu. V každé ruce nesla žlutou igelitku, jedna byla zjevně plná lahví, a Lene napadlo, že to bylo šest lahví chilského nebo australského červeného vína v týdenní akci. Žena hleděla zaraženě před sebe. Na chodníku zdvořile zastavil mladý muž s kočárkem. Vedle něj sevřelo dítě v modré kombinéze ruku v červeném palčáku kolem konstrukce kočárku. Dítě vážně vzhlíželo k nicnetušící ženě.

Další fotografie dokumentovaly tutéž ženu vystupující z malého modrého auta a na třetí a poslední fotce vybírala peníze z bankomatu na nákupní třídě Strøget. A nakonec následovala série pěkně osvětlených a velmi ostrých fotografií z kostela ve Frederiksbergu.

Lene odložila mobil a zavřela oči. Tu ženu znala, její tvář byla to první, co každé ráno spatřila v zrcadle. Často chodila nahodile do kostelů, jen tak si na půl hodiny poseděla a naslouchala tichu a příležitostným varhanním a sborovým zkouškám.

„Do háje... *do háje!*“

Bjarne se i s židlí otočil.

„Prosím?“

„Nic. Nic se neděje, Bjarne.“

„Určitě?“

„Jo.“

Jak dlouho ji Ajn sledovala? A proč si toho sakra nevšimla? Lene sama sebe považovala za racionálního člověka, jenže osmnáct let tvrdé policejní práce u ní vyvinulo šestý a sedmý smysl. Například pokaždé poznala, když někdo lhal a vzdycky, vzdycky!, poznala, když ji někdo sledoval. Probudilo to v ní pokaždé nezaměnitelný pocit za krkem: lehký tlak nebo nepohodlí. A nikdy se nemýlila. Byla víc mimo, než si myslela, a na místě se rozhodla s tím něco udělat. Například přestat pít.

Projela seznam kontaktů v telefonu a mezi dvacítkou jiných našla i své jméno a adresu. Zнала jméno jistého Jespera Horna s adresou v ulici Grønnegade a jeho telefonní číslo. Horn byl jedním z psychiatrů, na které pracovníci Linky živo-ta odkazovali akutní případy vyhrožující sebevraždou.

Smazala z Ajnina telefonu své jméno i fotografie.

„Nezapomeň na ten mítink,“ připomněl jí Bjarne.

„Samozřejmě,“ utrousila Lene, aniž by tušila, na co odpovídá.

„Mimochodem je ten telefon napíchnutej,“ odušil technik.

Lene zírala na mobil. Pomalu jí docházelo, co jí Bjarne oznámil.

„Řekni mi to ještě jednou, Bjarne.“

Ukázal na seznam odposlouchávaných telefonních čísel na obrazovce počítače. Seznam, který po katastrofě v Tivoli narostl do obřích rozměrů.

„To číslo je označený. Odposlech schválil posuzovatel před třemi měsíci a požádal o něj odbor vnitřní kontroly v Kodani.“

Bjarne se automaticky ošil. Lene se zvedla a nahlédla mu přes rameno. Na fyzickou blízkost reagoval schoulením.

„Kdo o to kristepane požádal?“ zeptala se.

„Tak na to se budeš muset zeptat Úřadu pro soudní a trestní stíhání, pokud to toužíš vědět. Nebo telekomunikačního centra v Bellahøji, jenže ti nikdy nic neřeknou. Nesmějí.“

Lene se napřímila a založila paže na hrudi. Zahleděla se na nevině vypadající bílý smartphone, který tiše ležel na jejím

psacím stole zhasnutý. Slyšeli ji? Slyšeli ji mluvit s Ajn předtím, než se vrhla pod vlak? Nahráli si rozhovory s Linkou života?

„Jaký je na tom odposlechu status?“ zeptala se s vypětím všech sil klidným hlasem.

Bjarne se proklikával dalšími možnostmi.

„Byl na přímý rozkaz ukončen včera ve 20:32,“ prohlásil.

Samozřejmě, uvědomila si. Ajn přece zemřela. Kdo by taky chtěl odposlouchávat telefon mrtvého člověka? Kancelář jako by se kolem ní smrskávala a Lene už nedokázala dýchat. Strhla z opěrky židle bundu, popadla kabelu a zastrčila dívčin telefon do kapsy.

„Nezapomeň na to zasedání,“ připomněl Bjarne nešťastně.

„Jo, jasně. Tak zatím.“

Lene sáhla po Bjarnově zprávě, chtěla mu na uklidněnou stisknout rameno, ale uvědomila si, že to nemá rád.

Dlouhými kroky přešla přes Mozaikový sál, ale u schodů se zarazila. Měla by vyjít o patro výš a pokorně si sednout na své místo na konci zasedacího stolu. Místo toho ale seběhla po schodech, vyšla na chodbu a nabrala to šikmo přes parkoviště. Usedla na přední sedadlo, ale dveře nechala otevřené. U levé nohy měla kanálovou mřížku. Bílý telefon by zahučel do hlubin a beze stopy zmizel. Bjarneho by donutila přísahat, že ho nikdy neviděl, ani o něm neslyšel. Technik byl do mor-ku kostí loajální.

Vylovila mobil z kapsy kalhot, podržela ho mezi dvěma prsty, rozhlédla se po prázdném parkovišti a předklonila se.

Pak si vzpomněla na dvě ženy pod větvemi buku před restaurací. Měly radost ze života. Prostou, ničím nezkalenou radost ze života. Bez jediného mráčku na obloze. Fotka z jara.

Dřív než si vůbec uvědomila, co dělá, stiskla zpětné volání pod fotografií krásné černovlásky se zelenýma očima.

„Kdo volá?“

Lene slyšela v pozadí změř mnoha hlasů a cinkání porcelánu, příborů a sklenic.

Odkašlala si. „Ajn? Jsi to ty?“

Žena měla temný a napjatý hlas.

„Tady Lene Jensenová. Pracuju pro státní policii. Mluvím s Nazírou?“

„Kdo volá?“

„Lene Jensenová ze státní policie. Našla jsem na vás kontakt v Ajnině mobilním telefonu. Pokoušela se vám včera opakovaně dovolat.“

„Ano, tady Nazíra. Proč... Co se stalo? Stalo se jí něco? *Kdo* že jste?“

Nazíra se na druhém konci spojení ztěžka nadechla. Procházela velkou hlučnou místností, pak za ní zapadly dveře.

„Stalo se Ajn něco?“ zeptala se v náhlém tichu. Mluvila skoro bez přízvuku.

„Jste příbuzné?“ potřebovala vědět Lene.

„Ne, ale Ajn je moje dobrá kamarádka. Moje hodně dobrá kamarádka. Co se stalo?“

„Vy jste její kolegyně z práce?“

„Jo! Řekněte mi už, co se stalo. Prosím vás, mluvejte!“

„Nazíro, Ajn bohužel zemřela. Je mi to líto. Zemřela včera.“

„Zemřela?“

„Ráda bych s vámi mluvila,“ vypadlo z Lene k jejímu vlastnímu překvapení.

Z auta sledovala, jak si lidé sedají ke stolu ve velké zasedací místnosti ve třetím patře. Policejní inspektorka Charlotte

Falsterová se předklonila a prohodila něco ke kolegovi vedle sebe.

„Vědí její rodiče, že...?“

„Určitě ano,“ prohlásila Lene.

„Já to nechápu... Je po smrti? Jak se to stalo?“

„Mohly bychom se sejít?“ navrhla Lene. „Teď?“

„Samozřejmě... Jen to musím někomu říct. Určitě se můžeme sejít. Já to jen prostě vůbec nechápu.“

Lene zabouchla dveře auta a nastartovala. Mrzla do mor-ku kostí a otočila knoflíkem vyhřívání v autě.

„Nazíro, myslím, že by to mělo zůstat mezi námi dvěma, ano? Všechno vám vysvětlím.“

„Dobře...“

„Jste v práci?“ zeptala se.

„Samozřejmě.“

Žena jí udala adresu ve čtvrti Østerbro: restaurace Le Crocodile Vert, ulice Marskensgade.

„Budu tam za půl hodiny,“ prohlásila Lene.

Lene s Nazírou okamžitě navázaly oční kontakt. Štíhlá tmavovláská stála za barem plné restaurace typu bistra ve čtvrti Østerbro. Otrěla si ruce do zástěry a mávla na ni, ať přistoupí blíž.

Lene ji následovala úzkou chodbou, která vedla kolem chaotické, hlučné kuchyně. Za ženou se táhl odér těžkého smyslného parfému. Otevřela dveře do tiché kanceláře. Na přeplněném psacím stole hučela stará šedivá obrazovka počítače. Sundala ze židle komínek šanonů, takže si Lene mohla sednout. Rozhlédla se a pak desky hodila na zem.

„Šrumeč?“ zeptala se Lene a napřáhla ruku.

Dívka přikývla a stiskla jí špičky prstů.

„Minulý týden nám udělili pět hvězd. Teď jsme trendy. Psali, že tu panuje pravá pařížská atmosféra, ačkoli tu není nikdo, kdo by uměl jedině slovo francouzsky.“

„Gratuluju.“

Druhá žena se posadila za psací stůl a uhladila si hladké černé vlasy za uši. Sklopila oči na ruce složené v klíně. Hezké oválné nehty měla nalakované temně rudým lesklým lakem bez poskvrny. Lene pohlédla na své okousané drápy a zastrčila ruce do kapes bundy.

Michael Sander jednou prohlásil, že své nové známé dělí na intelektuální a fyzické typy. Je to prý poznat z toho, jak se pohybují. Jestli se dobře starají o svou pokožku a je hebká, nebo vysušená. Všechno prý spočívá v pánvi a bocích, tvrdil. S Nazířinou pávní a boky nic špatně nebylo, to je jisté, napadlo Lene. Vyzařovala přímou, animální sexualitu, která by se dala krájet.

„Takže Ajn zemřela,“ konstatovala s pohledem upřeným na Lene. „Jak se to stalo?“

„Včera dopoledne skočila na Nørreportu pod vlak. Těsně předtím mi zavolala. Vlastně jsem s ní přitom mluvila.“

„Proč?“

„Co proč, Nazíro? Proč to udělala? Tak to vůbec netuším. Tvrdila, že si to zaslouží. Že ji někdo sleduje. Skutečně ji někdo *sledoval* a zasloužila si to?“

Žena si zuřivě natáčela náhrdelník s bílými korálky na prsty a hleděla kamsi za Lene. Pohrdlivě prskla.

„Jestli si to zasloužila? Ajn? Kdybyste ji znala, tak byste nikdy nic takového nevypustila z pusy. Byla nevinná jako novorozeně. Proč vám volala?“

Pohlédla přímo na Lene, která při setkání dokázala poznat kompetentního a neoblomného člověka. Ta žena mluvila hlasem pevným jako skála. Byla přirozeně nedůvěřivá, jako by často mluvila s policisty nebo jinými autoritami a ti na ni nikdy neudělali dojem. Ani ji nezastrašili.

„Pracovala jsem několik měsíců jako dobrovolník na Lince života,“ oznámila jí Lene. „To je...“

„Já vím, co to je.“

Lene zmlkla a zamrkala. Tak moc vyšla ze cviku. Jinak bývala svého času považována za jednoho z nejzdatnějších velitelů výslechů státní policie. Vytyč si proboha dráhu a chop se trochu iniciativy, povzbuzovala se v duchu.

„Dobře, Nazíro. Byla zdeptaná..., nevím přesně proč. Pochopila jsem ale, že vyrůstala v uprchlickém táboře, že neznala své biologické rodiče a že měla celkově těžké dětství.“

Nazíra hleděla přimhouřenýma očima na šedý dvorek za úzkým špinavým oknem, jako kdyby měla chuť ho buď umýt, nebo rozbít. Pokrčila rameny. Kdo taky neměl podělané dětství?

„Člověk samozřejmě nepotřebuje mít vždycky zjevný důvod ke smutku či depresi,“ podotkla Lene polohlasem. „Odkud jste ji znala, Nazíro?“

„Nemusíte permanentně opakovat moje jméno. Vím, jak se jmenuju.“

„Promiňte.“

Žena vytáhla z kapsy zástěry balíček cigaret, jednu si zapálila a pohlédla na Lene skrz světle šedý proužek dýmu, který pomalu plynul z červených rtů. Obrátila tvář k studenému světlu ze dvora. Měla čistý profil s inteligentním vysokým čelem a před ušima se jí ze spánků vlnilo drobné černé chmýří. Celou délku ušní chrupavky jí zdobila série stříbrných náušnic a v jednom chřípí měla zapáchnutou stříbrnou ještěrku. Nezeptala se Lene, jestli jí nebude vadit, když si zapálí. Jestli to u ní třeba nevyvolá astmatický záchvat. Jen se mírně kousla do jednoho dokonalého červeného nehtu a sklopila pohled.

„Myslím, že spousta lidí, co byli tehdy v Tivoli a přežili, má špatné svědomí,“ prohlásila po chvíli. „Ptáme se sami sebe, jestli jsme tomu mohli nějak zabránit, a ptáme se taky, proč jsme my přežili, zatímco tolik jiných, skvělých lidí zemřelo, chápete?“

Lene přikývla. *Zasloužím si zemřít, ne jen jednou, ale víc než tisíckrát,* tvrdila Ajn.

„Takže jste tehdy byly v Tivoli?“

„Pracovaly jsme spolu v restauraci Picasso a 17. září jsme byly v práci. Nebeská loď byla na opačné straně. U nás se nic nestalo. Samozřejmě to vysklilo okna a vzplanul friták, protože se někdo vyděsil, ale jinak se nikomu nic nestalo.“

Lene svažila čelo.

„Co jste mohly dělat?“ zeptala se.

Žena pokrčila rameny. Člověk by u toho musel být, aby to pochopil.

„Nic,“ prohodila. „Napsala nějaký dopis? Něco pro mě?“

„Myslím, že ne. Změnila se po Tivoli?“

Nazíra se znaveně pousmála. Zavrtěla hlavou a sklopila oči.

„Ano! Ne! Co vám na to mám říct? Možná se změnila. Možná. Byla Arabka, ale dánská. Adoptovali ji milí Dánové, ale byla Arabka. Palestinka. Může to být snadné? To není snadné pro nikoho z nás. Nevíme, co komu dlužíme. Potřebovala zjistit, kdo je, víte? To potřebujeme všichni. Věřila v Boha, nebo v Alláha? Chtěla se provdat za Araba, nebo Dána? Mohla mít psa, jíst vepřové a opíjet se každý pátek večer, nebo měla nosit šátek, být neviditelná, ctnostná, ležet v Koránu a čekat na nějakého bratrance z vlasti, se kterým bude mít šest dětí? Měla se vypravit do Sýrie a stát se bojovnicí?“

„Vy šátek nenosíte,“ podotkla Lene.

Žena se usmála. Mezi rovnými bílými zuby vykukla růžová špička jazyka. Nazíra si olízla spodní ret a zase jazyk zastrčila. Lene pocítila v těle slabý neklid. Uvědomila si, že kdyby byla chlap, připadala by jí Nazíra neodolatelná. Měla velká prsa, dlouhé nohy, úzký pas a zlatavou pokožku na krku bez vrásek.

„Já jsem hříšnice,“ prohlásila žena. „Nejsem jako Ajn.“

„Ale byly jste dobré kamarádky?“

„Jsem o osm let starší než ona. Já vím, odkud pocházím. Já vím, kdo jsem, chápete? Jsem z Jordánska a můj táta je z Jordánska, můj brácha, sestry, strýčci a tetičky pochází z Jordánska.“

Rodiče přišli do Dánska, když mi bylo čtrnáct. Otec byl profesorem na Kodaňské univerzitě a máma chemičkou v Novo. Neprchli. Do Dánska byli pozváni, protože táta jednou dostane nobelovku nebo co. Umí něco, co nikdo jiný ne. Doma nevěří ani v Boha ani v Alláha, ale v prvky, v organickou chemii, v Darwina, náhody a teorii velkého třesku. V tom není žádný problém.“

„A v co věříte vy?“

„Ve svobodu a peníze.“

„Ale v Alláha ne?“

„To je čistě moje věc, rozumíte? Ale jestli věřím, tak to rozhodně není něco, co bych se naučila od rodičů.“

„Snažila se být Ajn jako vy?“

Nazíra překvapeně zamrkala.

„Ano, ale nedovolila jsem jí to. Zasloužila si mnohem víc než já. Měla být prostě sama sebou. Měla se jednoduše naučit, že být Ajn je víc než dost dobré samo o sobě.“

„Kde jste se s ní seznámila?“

Nazíra típla cigaretu do přeplněného popelníku a zkřížila paže na prsou.

„My dvě jsme hrdinky. Já se snažím pomáhat muslimským dívkám a vy se pokoušíte pomoci sebevrahům.“

„Už ne,“ podotkla Lene.

„No, ale já to dělám pořád. Pracuju jako dobrovolnice v klubu pro muslimské dívky v ulici Møllegade na Nørrebro. Mohou si přijít popovídat, vypít kávu a sundat si ty své podělané šátky. Můžou se dívat na televizi a tancovat nebo cvičit aerobik, aniž by jim za to jejich bratři, otcové nebo strejdové vynadali a sledovali je a aniž by je kluci na ulici titulovali děvkami jen proto, že nenosí *hidžáb*.“

„Říkají vám děvko, Nazíro?“

Ženě se z tváře vytratil úsměv.

„Takhle mi nikdy nikdo neřekl.“

„Dobře. Takže Ajn chodila do klubu?“

Nazíra pohlédla na hodinky na zápěstí, na pánské rolexky s ocelovým řemínkem. Na nohou měla drsné martensky a byla zvláštní kombinací Moniky Bellucci a Lary Croft.

„Ano, přišla před dvěma, třemi roky s kamarádkou. Byla mi sympatická. Hodně jsme si spolu povídaly. Jely jsme společně do Benátek. My... jsme spolu...“

Lícni kosti jí jemně zčervenaly.

Kristepane, pomyslela si Lene. Ajn s Nazírou chodila. „Chápu,“ vypadlo z ní tiše.

Nazíra na ni zpříma pohlédla. Pak přikývla a polkla naprázdno. Oči se jí leskly.

„Už musím jít,“ prohodila.

„Samozřejmě.“

Lene vstala a vyhlédla z úzkého okna. Za restaurací bylo něco jako zadní dvorek. Uprostřed trávníku stálo rozkročené zvíře velikosti telete a bez mrknutí oka ji sledovalo. Mělo na krku široký černý obojek posetý nýty.

„To je... pes?“ zeptala se a ukázala na zvíře.

Nazíra se oddaně usmála: „To je Rudy. Rudolf. Napůl rotvajler a napůl rocker. Na všechno tu dává pozor. Na mě, například.“

„On je váš?“

Nazíra pokrčila rameny.

„On je spíš svůj. Ale *já* ho krmím. Jen já.“

„Vypadá životu nebezpečně,“ podotkla Lene.

„*Je* životu nebezpečný. Předtím jste se mě ptala, jestli mě ty nicky a sráči z ghetta nazývají děvkou. Když je poblíž Rudy, tak ne.“

„To se dá pochopit,“ utrousila Lene.

Pes na ni ještě několik vteřin civěl, jako kdyby si chtěl pro příště do paměti vtisknout její vzhled. Pak otočil masivní tělo a loudal se do stínu pod lavičkou.

Lene vyprovodila Arabku do restaurace. Tlustoch v bílé košili s modrofialovými pytli pod unavenýma očima cvakal

do kasy čísla. Ztrápeně pohlédl na Nazíru a netrpělivě máchl rukou směrem k přeplněné místnosti.

Žena pohodila hlavou.

„*Jsem tady! Uklidni se, Tomaszi!*“

Pak se otočila na Lene.

„Blbec,“ zašeptala. „S Ajninými rodiči se moc neznám, ale ráda bych přišla na její pohřeb. Zavoláte mi, pokud se něco dozvíte? Jestli například napsala nějaký dopis?“

„Ozvu se, až budu vědět víc,“ souhlasila Lene.

„Díky.“

Cynismus a tvrdáctví byly tytam. Nazíra zlehka Lene položila na rozloučenou ruku na paži, vřele se usmála a otočila se na tlustého majitele.

„Tak kam jsme se dopracovali?“ zeptala se.

Protočil oči.

„Daleko! Lidi čekají na předkrmy jen půl hodiny,“ prohodil se silným střeoevropským přízvukem.

„Nemáme zas takovou honičku. Nezapomeň, že jsme teď právě Francouzi, Tomaszi. Čím déle čekají, tím víc jim bude chutnat.“

Znovu se usmála na Lene, která úsměv opětovala.